Ročník XI. — Číslo 19. Kvasilov dne 18. května 1936.

Opłata pocztowa uiszcz. ryczałtem. 35 gr.

Rukopisy se nevracejí.

Hlas Volyně

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Mudroslovný.

Těch lidí mnoho, holíčku,
v moderním najdeš davu,
kdož všecko mají v malíčku,
však při tom, prázdnou hla-
[vu.

Václav Krefta.

J. Kosek

„Byl první máj — byl lásky čas.....“

(100 leté výročí vydání „Máje“ a výročí smrti K. H. Máchy.)

Před sto lety zemřel v mladém věku 26. let Karel Hynek Mácha. Tehdy málokým byl opakáván, skoro neznám, zato dnešní chápající generaci jest zářným meteorem, který zemřel záhy k nenahraditelné škodě, neboť v něm zapadla nejskvělejší hvězda českého písemnictví.

Každý zamiluje si jeho báseň „Máj“.

V ní jest celé nitro básníkovo. Velice dobře volil zde děj i místo. Čo rokrásná krajina kolem Bezdězu s dokským jezerem jest opěvána v této lyricko-epické básni.

Dívce, která truchlí na břehu jezera, plavec přináší zprávu, že milenec zapuzený z rodného domu, vůdce loupežníků, má býti popraven, protože zabil jejího svůdce, svého otce. Vězeň rozjímá v žaláři o svém životě, následuje popr va a rej duchů.

Účel této básně nespočívá pouze v tomto ději, ale v nedostižném oslavení májové přírody ve čtyřech zpěvech básně, přerušených dvěma intermezzy. V tvorbě užívá světobolu, lásky k přírodě, soucit s člověkem, žal za pomíjejícím a posléze vzpoura proti panujícím. Dovedl vylíčiti hýřící lásku v přírodě, poněvadž v ní nalezl pravý klid života. Tuto kouzlo přírody staví proti ponurým dobám lidského života. Zde se jedná o tragiku osudu člověka, kterého společnost odsoudila k zániku, protože svým nezaslouženým losem ruší společenský řád. Propuká v otevřenou žalost nad ztraceným mládím.

„Máj“ jest mistrovským dílem Máchovým svou barvitou krásou úchvatných obrazů, protikladem divoké vášně, lásky člověka a hudební kouzlo veršů. Svým dílem se stal básníkem mládí. Mladou generaci získal si citovými postřehy a mystickou něžností. Chtěl život povznésti k nekonečnému, projeviti výraz duše nad stíny a bolesti života, kterých sám prožíval.

Po různých vzorech cizí literatury, kde zaujala jej četba polských romantiků s Mickiewiczem v čele, zakotví trvale ve světovém směru — byronismu, podle zakladatele anglického lorda Byrona.

Jeho zásluhou stal se podle slov bulharského dopisovatele „Míru“ Mochovoje jeden zázrak v českém životě — kulturní záchrany, jako byl zázrak

(Pokračování na str. 4.)

12.V. 1935 — 12.V. 1936.

„Snažení lidská mohou býti egoistická, bezinteresovní neb altruistická. Záleží od zásadního postoje člověka k předmětu jeho snah. Egoista považuje tento předmět za oběť náležící jeho „já“, altruista — obětuje se celý pro věc, člověk bezinteresovní považuje sebe a předmět jeho snah za část obsáhlejšího vyššího celku.

Celý život Piłsudského probíhá o linii nezištnosti. Tak vlastně možno tomu rozuměti, ačkoli hranice mezi nezištností a altruismem jsou u něho často k nepostřehnutí... Piłsudski nezaniká ve svém činu. Pružnost kypících sil nedovoluje aby odstředivé city mohly jeho osobnost znivečiti. Nemůžeme též ztratit z očí pravdu, že jest tvůrcem rozvíjejícího díla a tím i jeho částí.“ (Dr. Starszewski, „Józef Piłsudski, zarys psychologiczny“.)

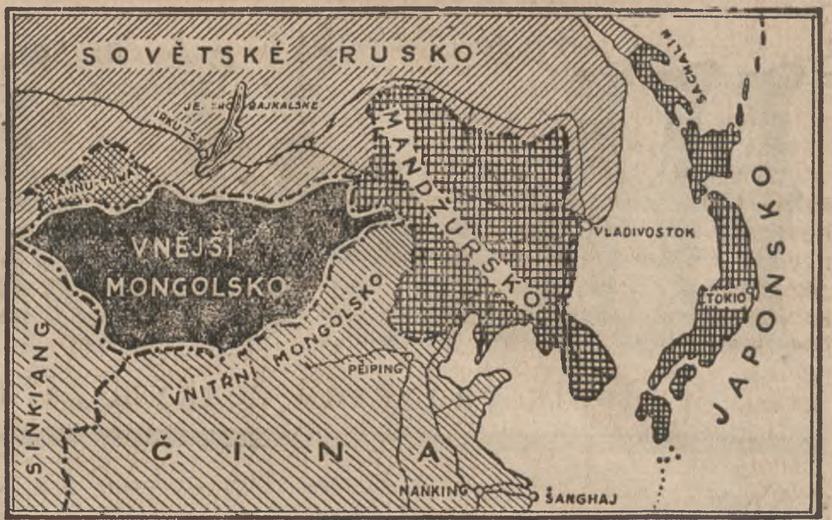
Tato slova výstižně charakterisují osobnost Maršála Piłsudského. Celý svůj život věnoval Polsku: zpočátku boji za jeho neodvislost, později vyčerpávající — v zápase o vnitřní konsolidaci a dobytí velmocenského významu. Piłsudski stal se ještě za svého života zjevem legendárním. Zůstane provždy symbolem polského vlastenectví.

12. května v první výročí jeho smrti, bylo slavnostně pochováno srdce Maršála Piłsudského u hrobu jeho matky ve Vilně, ve městě ke kterému se vztahují nejlepší vzpomínky Maršála Piłsudského z dětství a které, jak sám pravil: „učilo mne milovat velikost pravdy. Město — symbol naší velké kultury a státní naší moci.“

Smuteční průvod mající v čele prapory všech vojenských formací při účasti P. Presidenta, rodiny Maršálka, gen. insp. Rydz-Śmigłého, členů vlády a ohromného množství občanstva vyšel z kostela Ostrobrámského sv. Teresy, obešel celé město a zastavil se před skromnou branou hřbitova obránců Vilna Na Rossie. Zde uprostřed 164 bílých náhrobků s vyrytými na nich křížemi ve formě Křížů Niepodległości bylo uloženo do hrobky srdce Maršálka k poslednímu odpočinutí. Místo to označuje velká deska z černého granitu s nápisem: „Matka i Serce Syna“.

Václav Švarc.

Blesky z východu.

MOTTO:

Japonský ministerský předseda Hirota ve sněmovně:

„Vybudovali jsme se zdarem svou národní sílu a váznost. Nyní přišel čas, abychom se pokusili šířiti své umění a kulturu do jiných zemí.....“

Stará báje.

Každý národ má své bájesloví. Také i Japonci. Jedna ze zkazek líčí zajímavě vznik japonských ostrovů. Na nebi — je prý tomu už hodně dlouho — byla veliká rvačka. Bozi se potloukli a nejudatnější z nich byl zabit. Tak byla po prvé porušena nebeská nesmrtelnost. A stalo se ještě něco horšího. Nebeský bojovník odhodil ve smrtelném zápase dýku, která z něho vyrazila božskou duši, daleko do vesmíru a ta spadla do velikého moře na zeměkouli, kde bolestně poranila boha oceánu, který se právě slunil na korálovém útesu. Ten rozhorčen vyrval z mořských hlubin skalní hřeben a mrštil jim ve své zlobě proti mořskému pobřeží, neb považoval za původce své bolesti bohy zemské pevniny. Skalní hřeben už v mělkých vodách u pevniny zůstal. Čas jej přerval na několik dílů nestejné velikosti, západní vítr přivál na ně hlinitý prach z čínských rovin a jemný písek z mongolských stepí a mořští ptáci pohnojili novou zemi trusem. A potom připluli na vratkých lodicích z mořských dálek synové boha moře, osmahlí od slunce a se šikmýma očima..... Tak vysvětluje stará báje vznik ostrovů Honda, Hokkaida, Šikoku a Kiušiu. Podle ní vznikly ostrovy z boje, bolesti a zlosti bohů. Ústním podáním se báje rozšířila po celém souostroví, působila hluboce na povahu obyvatelů a přispěla nepřímo k vytvoření bojovného ducha japonského lidu.

Za dva tisíce let.

Na konci 19. a na počátku 20. století změnily se poměry v Japonsku od základu. Bambusový dům byl nahrazen moderním domem z betonu a a skla, kimono evropským oblekem, válečné plachetní lodi ze dřeva železnými obrněnci a box získal převahu nad jiu- jitsu. A výsledky se hned dostavily. Japonci poráží Čínu a získávají Formosu, potom vítězí nad Ruskem, zajišťují si vliv v jižním Mandžusku, získávají Koreu, polovici Sachalinu a přístavy Port Arthur a Dalný. Za světové války obsazují skupiny německých ostrovů v Mikronesii v Tichém oceánu Marianny, Karoliny a Marshallovo souostroví. Před pěti lety zmocnili se celého Mandžuska, loni vítězně pronikli do okrajových oblastí vnitřního Mongolska a letos dokončili svůj výboj v severní Číně obsazením Pejpingu, kde by nejradéji usadili mandžuského císaře Pujiho jako vládce severní Číny a ostatních obsazených území pod japonským vlivem. A všude nejde jenom o pár čtverečných kilometrů země a několik tisíc obyvatel. Vlastní ostrovní Japonsko měří 381 000 km² a má dnes asi 70 milionů obyvatel, Korea 221 000 km² a 23 milionů obyvatel, Formosa 36.000 km² a 5 milionů obyvatel, polovice Sachalinu rovněž 3 .000 km.², ale jen 300.000 obyvatel. Bývalé německé ostrovy v Mikronesii měří dohromady jen 2 500 km² a mají asi 70.000 obyvatel. Mandžusko a ostatní obsazené mongolské a severočínské provincie měří asi 1,500.000 km² a mají asi 80 milionů obyvatel, tedy více než původní japonská ostrovní říše dohromady.

Co vyprávějí Evropané.

Evropané navracející se z Japonska

Besídka.

Arnošt Bohdánek:

Malovaná truhlička.

Konečně se matce Pejšové přece podařilo syna vyzpovídat. Byla to práce tuhá. Tož on by rád tu Závorovu nejmladší, Boženka jí říkají. Celých pět let prý to vroucí přání v srdci nosí, to od té doby, kdy Boženka byla jeho starší sestře o veselce nejmladší družičkou. Bylo jí tehdy šestnáct let, jemu pětadvacet. Dnes má Josef Pejša už třicítku za sebou, jeho matka je jako věchýtek, hartusí na syna, proč se k ženění nemá. Což to jakživ kdo slyšel, aby selský syn do své třicítky ani žádné známosti s děvčetem neměl, jako on?

Dnes se jí konečně svěřil, že na jinou pomyslit nemůže, než na Boženku Závorovu, ale že ona o tom ani zdání nemá a že si netroufá jí o tom povědět.

„To bude těžké!“ povzdychla si Pejšová z hloubi srdce po synově zpovědi. Božka je nejmladší, před ní jsou ještě dvě sestry, které už velice na vdaní chvatají. Závora ti Božku nedá.“

„Já jinou nechci,“ zašeptal syn a zrudl jako polní mák. Matku jeho ruměnec dojal. Hodil se tak divně k jeho silácké postavě, k jeho hustými černými vlasy zarostlé hlavě se vzdorným čelem, k jeho širokým dlaním, o nichž by každý soudil, že vše rozdrtí, na co jen sáhnou. Práce sice urobi y dosti a nikdy si v žádné nevybíraly, ale dovedou také jemně pohladit a zhotovit drobné piplavé věcičky, že by ani nikdo neuvěřil. Vyřezávaná holubička, točící se na šňůře nad stolem, je také svědkem citlivých prstů Josefových i jeho dobrého srdce. Je na těch roztažených křidelkách znázorněno ostrým nožikem každé jednotlivé peříčko a ačkoli ze dřeva, vyhlíží jako z nadýchaného peří.

Je to jeho jediná zábava za dlouhých zimních večerů. Řekne-li však matka: „Mohl bys se mnou přebírat hrách,“ Josef bez odmluvy zasedne na celé půldne ke hrachu a musí-li to být i ke draní peří.

Syn, jakých bývá málo! Jiní jsou obhroublí k starým rodičům, nedají si poroučet, vysedají ve volných chvílích u karet a u sklenice, nebo plaší děvčata po vsi.

Její syn jen stále: „Maminko, maminko, co myslíte, jak to mám udělat, jak byste mi radila?“

A najednou jí pověděl, že by rád tu nejmladší Závorovu, Boženka jí říkají. Pejšová zapomněla těžkou starostí z toho zašívat. „Já nevím, nevím, Jozífku, tys takový tichý a usedlý, Božka je jako rtuť,“ pokusila se mu domluvit.

„To se mi právě na ní líbí“ přiznával syn upřímně. „Chtěl bych, aby si má žena celý den zpívala a poskakovala!“

Pejšová se zasmála: „To bys tomu dal, Jozífku, to by byla podívaná!“

Hned však zase zvážněla. „Ne. Jozífku. Božka se k tobě nehodí, zasloužíš si lepší.“

Josef zesmutněl: „Pak nevím, to se asi nikdy neožením. Nevím, kde bych tu lepší hledal!“

Inu, jsou to těžké starosti pro matku, má-li se syn oženit a má-li každý z nich své představy o nevěstě. Pejšová se nevzdávala naděje, že synovi Božku Závorovu přece jen rozmluví.

„Poslouchej, já neříkám, že není

potvrzují, že pocit méněcennosti, kterým dříve Japonci trpívali ve styku s Evropany a s Američany se dnes změnil v pocit povyšennosti, kterou nyní Japonci při každé příležitosti vůči bílým cizincům neopomenou dávati najevo. Nová japonská pokolení jsou vychovávána záměrně v průkopnickém duchu, aby se mohla vystěhovati do dobytých zemí a tam úspěšně působiti. Střední a vzdělané vrstvy japonského obyvatelstva nacházejí již nyní v Mandžusku vděčné pole působnosti a rozsáhle útočiště před hospodářskou krisi. Zanedlouho budou je následovati do Mandžuska zemědělci, kterých tu má býti usazeno několik set tisíc. Dokud Japonci neměli Mandžuska ve své moci, byli odkázáni na dovoz surovin, uhlí a obilí ze Spojených států severoamerických. Dnes se dovážejí do Japonska rudy a uhlí z Mandžuska, obilí a bavlna z Číny.

Jak se dělá válečná nálada.

V Japonsku se nyní mnoho píše a čte o budoucí válce. Všechny japonské knihy se sebevědomě shodují v tom, že Japonci porazí své nepřátele. A tak na papíře jsou pěkně za sebou biti nejdříve Rusové a potom Američané. Letos došlo na Angličany. Japonský důstojník Tot Išimuru napsal knihu „Japonsko se musí utkati s Britanií“ ve které za několik týdnů porazil anglické loďstvo a Tichý oceán rozdělil poctivě na tři zájmové oblasti z nichž přirozeně ta největší připadla vítězným Japoncům. V knize se tvrdí, že Anglie se octla v úpadku a bude museti něco obětovati ze svého ohromného územního rozsahu, nebude-li chtíti ztratiti vše. Pro Japonsko je otázka nového území otázkou života a smrti. Anglie učiní lépe, uvolní-li po dobrém Japonsku cestu. Jinak je srážka obou mocností v Tichém oceánu neodvratna a pro Angličany již předem ztracena, protože je duch britského námořnictva posedlý toliko myšlenkou obrany místo výboje. Kniha obsahuje vlastně vyznání víry japonské vojenské strany a proto vzbudila pozornost i v Anglii. Byla přeložena a anglické vydání rozšířeno. Tato skutečnost může býti snadno počátkem obratu anglické politiky vůči Japonsku, čemuž by také nasvědčovala čtrnáctidenní návštěva sovětského maršála Tuchačevského v Londýně.

Parcelace Číny.

Širá a veliká je čínská zem. Japonci ji kousek po kousku „osvobozují“ od „lupičů“. Rusové zakládají na jejím území „lidové republiky“ a Angličané projevují takovou dojemnou péči o dalaj-lamu ve Lhasse, že se čínský vládní úředník už po několik let nesmí v Tibetu objeviti. Prakticky řečeno: Japonci vyhnali čínské vojsko a Mandžusko i Severní Čína jsou japonskou provincií. Turkestan, Džungarsko a Mongolsko přijímají rozkazy z Moskvy, Tibet se osamostatnil, ale bez anglického svolení tam nesmí nic udělati. Číňané o tom všem vědí, ale nejméně milují Japonce. Od té doby co si japonská děla vzala na mušku šanghajskou čtvrť Čapej, jsou Japonci v Číně velmi neoblíbeni. Teprve v poslední době hledí svou chybu napraviti a získati si snovu v Číně dobrou pověst. Budoucnost však teprve ukáže, do jaké míry se jim to skutečně podařilo.

Obchodníci, válečníci a politici.

V Japonsku jsou dvě politické strany. Jedna se jmenuje „sejukai“ a druhá „minseito“. Sejukai je stranou šlechty, která by ráda znovu obnovila svůj mocenský vliv a pozemské bohatství. Tuto stranu financuje obrovský obchodní a průmyslový svaz „Mitsui“. Členy strany jsou hlavně důstojníci, kteří pocházejí většinou ze šlechtických kruhů. Minseito soustřeďuje ostatní mocenské činitele a je financována konkurenčním svazem „Mitsubiši“. Obě strany se shodují v tom, že Asii je třeba ovládnouti. Rozchází se však ve způsobu provedení tohoto úmyslu. Minseito chce ovládnouti Asii bez války, pouze hospodářsky. Sejukai chce za tím účelem použíti japonských obrněců, leteckých pum a tanků. Kdyby vypukla válka měl by z jejího vedení svaz „Mitsui“ takové zisky, že by po uzavření míru mohl snadno pohltiti konkurenční svaz „Mitsubiši“. Za takovýchto poměrů válečné dodavky jsou rozhodujícím činitelem o válce a míru na dalekém východě.

Dalším důležitým činitelem v Japonsku je spolek „Černý drak“. Soustřeďují se v něm japonští vlastenci a radikálové panasijského barevného hnutí proti bělochům. Vliv tohoto spolku je v japonském veřejném tak veliký, že ani sněmovna proti němu nic nemůže. Také poslední krvavé důstojnické povstání v Tokiu bylo jeho dílem.

Politická vražda je v japonsku zvykem. Od roku 1921 bylo už zavražděno pět japonských ministerských předsedů. Lidé, kteří jsou veřejně činni musí si dávati velký pozor, neb se stále pohybují ve stínu smrti. Japonští státníci a vyjednavači nemají tedy na růžích ustláno.

Poplach na východě.

Počátkem dubna byl jmenován no-

---

hezké míti v domě mladou a veselou ženu. Ale což kdyby zpívala a skákala, i když nám bude do pláče?“

„Jak to, maminko? Nebude nám nikdy do pláče..., proč by bylo?“

„To neříkej! Je člověku v životě častěji do pláče, než do skoku a do zpěvu.“

„Já bych ji přes to chtěl.“

„Což když se její veselost bude líbit i jiným? Ona bude skákat a zpívat a ty budeš někde v skrytu plakat a se soužit. Povídám, Božka se k tobě nehodí za ženu.“

„Já bych ji, maminko, přece chtěl,“ povzdychl si v každý možný osud odevzdaný syn.

„A to je trápení s dětmi,“ odlehčila si Pejšova a oči se jí zalily slzami. Také syn sklopil hlavu a mlčel. Pracoval dále na pěkné truhličce, jejíž stěny polepoval obarvenými stébly do pěkných vzorců. Uprostřed na víku ponechával volné místo a matka si dosud nevšimla, že si tam už vykreslil písmeno B. Po své rozmluvě s ní, sáhl po červeně obarvených stéblech a písmeno z nich udělal. Potom svoji práci důkladně prohlédl, vyzkoušel zámek, zásuvky i dvě malá přítruhlí a spokojen se usmív l. Byla ta truhlička určena jako zásnubní dar pro Boženku. Může si tam skládat šátky a drobnosti k šití. Však to vše koupil a má připraveno, k tomu také ještě zlatý prstýnek s červeným kamínkem a zlatý řetízek na krk s granátovým křížkem. Jen se ostýchá před matkou s těmito dary se vytasit. Snad by se s ním vadila, celou radost mu pokazila.

„To je truhlička jedna radost!“ uznale mu potvrdila matka. „Kam si ji postavíš?“ Pokrčil nerozhodně rameny a jen se usmal.

„I nevěstě za dar by se hodila,“ čtla jeho myšlenky.

„Což o to!“ souhlasil s ní, zakrývaje červené B na víku. „Musí ještě doschnouti,“ pravil, odklízeje truhličku matce s očí.

„Já nevím... s tou Boženkou...“ rozhovořila se po chvíli zase. „To bys musil, hochu, k nim na námluvy.“

„Je to krušná cesta, mami.“

„Je. A což když se ti Božka vysměje?“

Josef na ni upřel své poctivé, dětské oči a zamyslil se.

„Také nevíš, co ji dají. S holýma rukama k nám přijít nemůže, máš ještě sestrám doplácet. Musíš se na to starého zeptat, dřív než si o Božku řekneš.“

„To nedokážu, to vím napřed,“ zasmál se Josef. „Co je o peníze, jen kdyby mi dali Božku!“

„Tak ne, Jozífku, tak ne! Peníze a Božku k nim!“

„Ne, ne, Boženku a třeba bez peněz!“ odporoval tak, jak v srdci cítil. Zasmáli se tomu oba.

„To bys tomu dal! Jen neproveď žádnou hloupost, aby tě to potom nemrzelo. Ale zkusit to u Závory můžeš, když se ti Božka tolik líbí.“

Čtvrt roku to ještě trvalo, nežli se Josef Pejša odhodlal jít na námluvy. K pěkné truhličce na šátky a modlitební knížky udělal ještě také stojánek. Nyní mohla směle na výstavu či k nevěstě.

Nešel vlastně Josef Pejša ani na námluvy, ale přátelsky nabídnout Závorovi několik stromků k jarnímu sázení. Slyšel, že shání stromky pro svůj sad, když mu mnoho stromků zničily velké mrazy.

Byl to nápad dobrý. Závora přijal Josefa s náležitou vlídností za ty

vý japonský ministr zahraničí Arita, který je vysloveným stoupencem důstojnické válečné politiky. Ministerský předseda Hirota sice nedávno prohlásil, že dokud úřaduje nebude války mezi Japonskem a Ruskem, ale ani jeho tvrzení nemůže býti žádnou zárukou míru, protože může býti zrovna tak dobře zastřelen, jako se to třeba přihodilo strážci tajné pečeti, admirálu Saito, když toho zájem strany sejukai vyžadoval. Rozpoutání války visí tedy na vlásku. Ostatně si japonský vrchní velitel v Mandžursku, generál Minami dělá stejně co chce a Tokio prostě buď jeho činy popírá anebo podle potřeby vysvětluje. Tak na příklad tento „člověk, který ví co chce“ už v únoru poslal větší odíly mandžurského a japonského vojska k hranicím zevního Mongolska a prohlásil, že bude museti vojensky zakročiti proti vpádům mongolských pohraničních čet na mandžurské území. V praxi to ovšem vypadalo tak, že spojené japonsko-mandžurské oddíly přepadly mongolské hlídky na jejich území a zatlačily je až 50 km zpátky do nitra země. Vpády na cizí území tedy provádělo japonsko-mandžurské vojsko a nikoli mongolské. Moskva, aby Mongolsko zachránila pro sebe, uzavřela s ním úmluvu o vzájemné pomoci. Kdyby nyní Mandžursko nebo Japonsko napadlo zevní Mongolsko, přišlo by mu Rusko na pomoc. Tím ovšem ještě zdaleka není tato otázka vyřešena a teprve koncem května budeme moci pozorovati, zda ruská pomoc bude moci Mongolsko zachrániti či nikoli. Úředně není dosud na dalném východě o válce ani řeči. Dnes si na sebe nikdo nechce vzíti přihanu, že vede útočnou válku. A tak se tam „úředně“ nic neděje, ale ve skutečnosti tam letadla už teď shazují pumy na osídlená místa a tanky se zkoušejí „podle potřeby“.

Londýnské rozpaky.

Malou radost má z toho všeho Anglie. Angličanům by se sice hodilo do krámu, kdyby Sovětské Rusko porazilo Japonsko. ale nepřejí si. aby po ruském vítězství vznikaly v Číně další „lidové republiky“. To přece nejde. Snad by v tom případě Londýn dovolil Německu, aby porazili válkou oslabené Rusko. Ale kdo by potom porazil Němce, aby Angličanům nepřerostli přes hlavu? Francie by na to sama nestačila. O Italii se dnes jistě neví, zdali by Francii pomohla. A Anglie je ráda, že udrží na uzdě své vlastní osady, ve kterých to. stále vře jako v přetopeném kotli. Irsko už dnes veřejně prohlašuje že nepůjde po boku Anglie do války, ale proti ní. Na Egypťany, Araby a Indy není teprve spolehnutí. Rada je těžká: Nevíte, jak lze vyhrati válku bez války?

Zlaté ruce.

(K svátku mátek dne 24./V.)

Denně slýchávali jsme od svých maminek smutné pozastesknutí: „Ještě jedny ruce kdybych měla!“ Ach, ono, ty ubohé ruce našich venkovských žen, co každé již vykonaly! Každá zasluhuje, aby ji zlíbal nastokrát.

Znáte ty ruce našich maminek? Ty upracované tvrdé a mozolnaté ruce? Ty neznají, co je to šlechtění, manikura, lakováné nehty. Největší jejich pěstování je obyčejné umýti a vydrhnutí kartáčkem, když jdou spát. A tu se na ně zahledí a povzdechne si: „Kdybych ještě jedny ruce měla!“ Ubohé ruce! Je té práce na Vás opravdu mnoho, když voláte pomocníka! Ale přijde ráno, často si ubohé ruce ani neodpočinou, ale již tou skutečností, že je ráno se mechanicky vzchopí a spěchají znovu do své práce. Ruce se jen kmitají a večer usínají s obvyklým povzdechem.....

Zlaté ruce našich venkovských žen!

Věra K.

Oznámení.

Z Michalovky.

Jako každoročně tak i tohoto roku mládež evangelická pořádá svůj sjezd. Letos bude míti místo v české kolonii Michalovce u Rovna ve dnech od 30. máje do 1. června. Heslem sjezdu budou slova učitele národů Jana Amosa Komenského: „Živ buď národe posvěcený v Bohu, neumíre.“ Tímto zveme všech bez rozdílu nabožanství mladé i starší k účasti na sjezdu. Šíříme pokoj a radostné soužití všech se všemi. To bylo také snah u Komenského a my chceme jíti v jeho šlépějích. Přihlaste se v čas na adresu: Sbor evang. reformovaný v Michalovce, poczta Obarów. Ubytování a strava zdarma. Nejbližší zastávka pro vlaky

stromky a mezi řečí sám prohodil: „Udělals mi radost, ale ještě větší bych měl, kdybys byl přišel říci si o naši Mařku.“ A velmi se té řeči řehonil.

To byla jeho nejstarší dcera a ne snad děvče k zahození. Přišla Josefa přivítat a hned chystala nějaké uctění. Vyprávěla o rozumných věcech z hospodářství, byla s ní zábava jako se zkušenou hospodyní, Jistě by se byla matce Pejšové líbila.

Přišla také její mladší sestra, která už byla méně hovorná, jelikož otci zazlívala, že jí nedovolí míti známost se sousedovým studentem.

„Aby řekli, že jim ho zdržuješ od studií!“ říkával Závora, dodávaje k tomu: „Přece si nemysli, že přijde pro tebe, až bude doktorem!“ Rodiče studentovi s ním souhlasili, ale Fanča Závorová věřila jen sladkým slibům svého studenta a podezřívala kde koho ze závisti.

Když přiběhla nejmladší Božka, bylo hned vtipů a žertů a smíchu plná světnice. Až ji musil otec okřikovat. Ještě pak na ní vše hrálo a dovedla vzbudit veselost pouhým zvednutím svých pěkných ramen, ohrnutím rtů a pohledem. Jedním slovem děvče-smíšek, které rozverností neudělalo poctivého kroku. Celá rodina si na ni stěžovala.

„Dejte mi Božku, pantáto“. vytasil se přes to Josef Pejša ve vhodné chvíli. Pošeptal mu to do ucha. Závoru to rozesmálo. „Ty a Božka! To by ti byl tak málo milý, svatý pokoj v domě? Božka bude honit muže po muzikách a přestane až ji muž důkladně nařeže... Ty to nedokážeš, jak tě znám.“

„Ne. to bych nedokázal,“ přiznával ochotně nesmělý ženich a připadlo mu, že je odmrštěn.

Už o tom nemluvil.. Když se loučil osmělil se a stiskl rozpustilé Božce ruku až vypískla: „Vy máte ale klapetal“ a důkladně si jeho železnou dlaň prohlédla. V zápětí ji pohladil po vlasech. Na víc si netroufal. Božka se mu chechtala celý večer, když jí otec pověděl, že by ji chtěl za ženu.

Rozumná Mařka jí domlouvala: Mohla bys být ráda! Je to hodný, spolehlivý člověk. Na tom nejvíc záleží.“

Ale Božka vedla svou: „Takového muže! Umí tančit? Ne! Umí zpívat? Ne! Umí holky škádlit? Taky ne! Tak co s ním?“ Až jí tatík musil pohrozit, že odepne pásek.

(Dokončení.)

„Byl první máj — byl lásky čas.....“

(Dokončení ze str. 1)

záchrany politické. Tento stal se v době svetové valky, onen pak začátkem 19. stoleti, kdy Čechové zlomili prvé závory svého jha a dobyli si práv a možnosti mluviti svým jazykem. Tehdy český jazyk téměř vymizel z měst, ale vesnice, stejně jako v mnohých jiných místech na světě, zachránila rodnou řeč a národní zvyky. Umírající český jazyk byl vzkříšen tím, že lid dovedl střežiti hmotné i duchovní hodnoty. Učenci, básníci filosofové a učitelé začali se tehdy učiti od vesničanů čistému českému jazyku. A vedle K. H. Máchy objevily se hvězdy české kultury: historik Palacký, Čelakovský. Rubeš, Tyl a j. — Sofiiský „Mir“ v korespondenci Mochového podává výstižnou a živou charakteristiku teplé a radostné tvorby Karla Hynka Máchy.

V krátké cinnosti napsal mnoho jiných kratších i delších prací. Svůj názor vylíčil větou: „Já miluji květinu, protože uvadne, zvíře, že zahyne, člověka, že zemře a nebude, poněvadž cítí, že zhyne na vždy; já miluji, ba více než miluji, já se kořím Bohu.“

A umírá v mládí 26 let v plné literální tvorbě a ještě v té době nepochopen. Jak výstižně na náhrobku jest vyzvednut jeho cíl:

„Dalekáť cesta má — marné volání mé“.

je stanice Obarów a pro autobusy Broňki, kamž budou v sobotu odpoledne a v neděli ráno poslány povozy pro hosty. Těšíme se na shledání s Vámi.

Pořadatele.

Sokolský věstník.

IV. Okrskové závody.

V prvém dnu svátků Svatodušních, dne 31. května t. r. konati se budou v Kvasilově IV. Okrskové závody sokolské. Pořádající jednotou je Kvasilov a zúčastní se jich téměř všechny volyňské jednoty. Závoditi se bude, jako v letech minulých, na nářadí a v lehké atletice, celkem v pěti druzích závodů: dorost mužský a ženský, ženy, muži v oddílu nižším a muži o přebor okrsku. Závody potrvají celý den.

Večer na zakončení závodů uspořádána bude tělojvičná akademie s bohatým progrmem, jehož jednotlivá čísla prevedou zůčastněné na závodech jednoty.

Zveme českou veřejnost volyňskou, aby se přišla podívati na výkvět našeho sokolstva, zavodícího v ušlechtilém boji o prvenství, aby shlédla akademii a pobavila se v jeho kruhu na sokolské veselici po akademii.

(Pořadatelstvo zavodu oznamuje jednotam, že termin přihlášek k závodům uplývá v pátek dne 22 května t. r.)

Pořadatelsvo.

Kronika.

Změna vlády.

Dne 15. května vláda p. M. Zyndrama Kościałkowského podala demisi, kterou P. President přijal. Nový kabinet uložil viceministr vojenství poslanec gen. dr. Felicjan Sławoj-Składkowski.

Složení vlády je následující:

Pemjer a min. vnitra — gen. div. dr. Felicjan Sławoj-Skladkowski;
wicepremjer a min. fin. — inž. Evgeniusz Kwiatkovski;
min zahr. — plk. Józef Beck;
min. voj — gen. Tadeusz Kasprzycki;
min. spravdln. — prok. Witold Grabowski;
min. osvěty — prof. Wojciech Swiętoslawski;
min. orby — Juliusz Paniatowski;
min prům. a obch. — Antoni Roman;
min. komunikace — plk. dypl. Juliusz Ulrych;
min. veř. zdrav. — Marjan Zyndram-Kościałkowski;
min. pošt a telegr. — inž pplk. Emil Kaliński.

Kontrola dovozu zboží z ciziny.

V poslední schůzi ministerské rady byl přijat návrh na zákaz dovozu veškerého zboží z ciziny. V oficiální zprávě, která byla o tomto rozhodnutí vydána, se praví, že obecný zákaz dovozu zboží souvisí s přizpůsobením k nedávno zavedeným nařízením o vázaném hospodářství devisovém. Přidělování devis má býti v budoucnosti prováděno vzhledem k potřebám vnitřního trhu a k zachovávání smluvních závazků v cizině v duchu kontingentních nařízení, které budou vydána podle nové úpravy výměny zboží.

Nová vláda ve Španělsku.

Sestavení vlády bylo pracné a obtížné a proto se očekává, že nový kabinet bude míti svízelnou existenci. Naproti tomu však se očekává mnoho od rozhodnosti ministerského předsedy Quirogy který o tom podal již důkazy. Prokáže-li také diplomatické schopnosti, mohl by vyčkati do konce červnа až se sejde kongres socialistické strany, který postaví vládu před závažné problémy vnitřní politiky.

Palestina je dosud ve varu.

Přes ultimatum Arabů britský vysoký komisař sir Arthur Wauchope schválil pracovní plán, vypracovaný židovskou obcí, a oznámil, že určí počet přistěhovaleckých certifikátů, které budou povoleny židovským přistěhovalcům.

Je nebezpečí, že arabská agitace se rozšíří i mimo Palestinu. Nejvyšší rada palestinských Arabů vyslala agitátory do Egypta, do Syrie, do Maroka a do Iranu. Agitátoři mají prováděti propagandu ve prospěch palestinských Arabů a organisovati demonstrace proti židům, obvzláště proti židovské domovině v Palestině.

124.

vesnici založiti společnou velkodílnu a vyráběti něco ve velkém...

Kazbunda: Dobrá myšlenka! A okolí naše by toho tolik potřebovalo.

Hron.: Mládež by se zaměstnala, obec pozvedla. Tu myšlenku jim třeba vnuknouti.

Bedrník: Pohovoříme o tom později. Ženské se vrací...

Kazbunda: A Vomáčka se také tamhle lopotí s bečičkou.

Hron.: Jen kdyby již mladí přišli...

Výstup 4.

Bedr-ová, Dubinová (nesou s lidmi koše.)

Dubinová: Tak už to neseme.

Bedr-ová: A zrovna podělte lidi, rozdávejte. (Podávají z košíků koláče, zákusky).

Výstup 5.

Vomáčka nese bečičku piva Ivan Petrovič několik láhví, pípu, za nimi kdosi v koši sklenice.

Vomáčka Ať žije české pivo z pivovaru pana Zemana!

Ivan Petrovič: A hned ho narazíme.

Hron.: Jen nás, prosím Vás nepostříkejte.

121.

domově ti všickni přejeme mnoho spokojenosti a štěstí se svou Liduškou... (Volání.) Sláva! Nazdar! Ať živou!

Jeník: Děkuji Vám drazí spoluobčané a Vám, strýče Hroníčku, za otcovská slova! (Líbá mu ruku za ním Liduška, Hroníček je políbí na čelo). Co říci dále? Je chvíle pro nás velmi dojemná, než abych se zmohl na obšírnou odpověď! Tuto vzácnou chvíli posvětíme jinak. Půjdu se na hřbitov pokloniti prachu otcovu a dědovu, a vzpomenouti také na nešťastné Kubíny...

Kazbunda a Hron.: Dobře činíš hochu, to ti chválíme...

Jeník: Pojď Liduško, je to pár kroků, brzy se vrátíme...

Mařenka: Půjdu s Vámi...

Frantík: Smím Vás doprovodit, slečno Mařenko?

Mařenka: Ó, prosím, budete mi cestou vyprávěti o Kijevě a o vaší rodině... Pojďte i vy Žofinko! (Mladí odejdou).

Dubinová (volá za nimi): Vraťte se brzy!

Hron.: Hodného a rozšafného máte syna, Dubinová! Zesnulé předky má v úctě a nepřátelům odpouští...

Bedrník: Poznal svět a ledaco již zkusil, je na něm vidět školu života, která ho odchovala...

Italské vojsko obsazuje postupně habešské území.

Obsazování habešského vnitrozemí pokračuje pravidelným postupem. Generál černých košil Starace, tajemník fašistické strany, je nyní v Debra Taboru se svým vojskem, v němž jsou bergsaglieři a legionáři. Askarská divise obsazuje pásmo podél Modrého Nilu. Vojenské oddíly třetího sboru postupují k jihu a čtvrtý sbor postupuje mezi Debaremem a Gondarem. Zatím také pokračuje dobrovolné podrobování se různých habešských náčelníků.

Všem našim přátelům, spolkům, korporacím a jedincům, kteří nám zaslali blahopřejné projevy k 10letému jubileu „Hlasu Volyně“ vzdáváme srdečné díky.
Redakce a vydavatelství „Hl. Volyně“.

Poděkování.

Svoje nejsrdečnější díky vzdávám všem přátelům a známým za účast a projevy soustrasti při pohřbu mého manžela Mikuláše Bohatého.

Přátelské díky vzdávám hasičskému náčelníku rayonu panu V. Loudovi a všem hasičským sborům za poslední doprovod a darované věnce, též místnímu sboru za věnec a pomník a za prokázanou úctu mému zesnulému manželu jako veliteli místního sboru. Také srdečně děkuji všem dostavivším se kamarádům z vojny, občanům, školním dítkám, známým i neznámým, pěveckým kroužkům z Moskovštiny i místnímu a všem hudebníkům. Vroucné díky vzdávám za pronesené řeči duchovnímu Tarnavskému, panu V. Loudovi, jako prozatímnímu wójtowi gm. Mlynovské panu učiteli V. Masopustovi a panu V. Jonovi jako kolegovi zesnulého. Vy všichni, kteří jste doprovodili mého tragicky zesnulého manžela na poslední cestu, svou přítomností a svými projevy prokázali jste mnoho přátelství k zesnulému a za to vše Vám upřimně děkuje

manželka a děti.

Libánovka.

Ženská hlídka.

Sokolským ženám.

Blíží se sokolské závody mužů i žen. Závody v Sokole jsou pohnutkou k rozvinutí všech schopností cvičenců k dosažení nejlepších výsledku v tělocviku. Při tom jsou jakousi přehlídkou zdatnosti jednot, neboť počet dosažených bodů jasně dokazuje tělocvičnou úroveň každé jednoty. Závody vyžadují veliké námahy, mnoho píle, vytrvalosti a kázně cvičence. Závodník nesmí ustoupit před překážkami, nesmí se znechucovat neúspěchem, ale musí celou svoji vůli soustředit k jednomu cíli: „zvítězit.“

Podle dosavadních informací zúčastní se ženy zavodů velice malým počtem. Čím si to máme vysvětlit? Prý je nedostatek žen v jednotách. Ale to neznamená snad že je nedostatek dívek ve vesnicích, kde jsou jednoty, nýbrž že ženy přestaly se věnovat Sokolu a chodit do cvičení. Jest to velice smutný zjev, že ženy zanedbávají tak krásnou a tolik potřebnou instituci pro nás Čechy na Volyni, jakou je „Sokol“. Nevím, proč to dělají, ale zajisté si neuvědomují, že samy sobě nejvíce tím škodí... Jsem toho názoru, že Sokol jest nejvhodnější organisací pro mládež obojího pohlaví. Pravidelné cvičení rozvíjí zdatnost fysickou, přednášky a čtení časopisů vzdělávají ducha a kázní, pílí a vytrvalostí, kterou musí mít každý opravdový Sokol se vychovává, charakter. Což toho ženy nepotřebují? Minuly ty časy, kdy ženy připomínály květiny ve sklenicích a kdy možná opravdu těch věci nepotřebovaly. V dnešním těžkém zápase o existenci, žena, jako muž, potřebuje i zdatnost fysickou, bystrého ducha i pevný charakter, když se musí sama probíjet životem a často i rodinu vydržovat. Zvítězí v tom boji jen žena silná v každém ohledu — a takové ženy vychovává Sokol. Proto vzchopte se ženy, nezanedbávejte Sokola, choďte pilně do cvičení, zúčastněte se sokolského života ve své jednotě. Nelekejte se nácviku před závody, který vyžaduje opravdu velké píle a kázně. Za to však odměnou Vám bude kromě krásné putovní ceny žen ještě vědomí, že jste vykonaly svou povinnost vůči sobě i své jednotě a to vědomí vykonané povinnosti je nejkrásnější odměnou.

Studentka.

Různé zprávy.

V kohoutích zápasech,

ale nekrvavých, jichž se ve státě Nebrasce (U.S.A.) účastnilo 2?0 kohou-

---

122.

Bedr-ová: Oba zkusili, on k vůli Lidušce, ona k vůli němu.
Kazbunda: Zato teď z nich budete mít radost.
Ivan Petrovič: Takových mladých lidí je tu potřebí, s nimi by se dalo již něco dělat... Ten být v obci starostou...
Hron.: Však jim jednou bude. Jen až se usadí, odpočine, a rozhlédne se kde je co potřebí...
Kazbunda: Jsem jist že za ním půjdou všichni. (Žertovně). Musíte ho brzy oženit, Dubinová...
Dubinová: To už tuhle co řeknou Bedrníkovi.
Bedrník: Já se budu řídit dle názoru mé staré — — leckdy jsem chyboval...
Hron.: Teď, sousede, už nechybíte, jste na dobré cestě.
Bedr-ová: To víte, že nebudeme proti tomu. Je svým vlastním hospodářem. Ať je tedy svatba co nejdříve.
Kazbunda: To bychom to měli společně, až se ti mladí vrátí, oslavit, nemyslíte?
Bedrník: Máte pravdu, chystali jsme něco doma, ať to tedy bude zde.
Vomáčka: Já bych tu bečičku sem přinesl.
Kazbunda: K tomu ty jsi hned pohotově, ty nedopito.
Vomáčka: To všechno z té radosti...
Bedrník: Přineste ji tedy od Jelínků, Vomáčko — nu a co už rozumíte, všechno na náš účet...

123.

Vomáčka: Juchu! (Odejde).
Hron.: Jděte tam za ním, Ivane Petroviči, on by byl hotov přinésti sem celou hospodu. A vemte jen to nejnutnější. (Ivan Petr. odejde).
Dubinová: Máme tam doma všeliké zákusky, přinesu to.
Bedr-ová: A já koláče. . Počkejte, půjdu s vami. Pojďte nám někdo pomoci. (Odcházejí, s nimi část zástupu ode dveří).
Hron.: A co říkáte sousedé těm mladým lidem co s nimi přijeli?
Bedrník: Ten hoch, Františk se mi líbí, a to děvče také.
Kazbunda: Zdá se mi, že se ještě někomu zalíbil — Mařence. Od té chvíle kdy k ní promluvil, je jako proměněna.
Hron.: Přál bych starému Lemešovi, aby dostal řádného zetě. Je starý, neduživý, při tom pravý lidumil.
Kazbunda: Však je dcera celá po něm. Darmo se neříká že jablko daleko od stromu nepadne.
Hron.: — — je-li dobré — je-li však červivé, ať raději hodně daleko zapadne...
Bedrník: A víte co mne napadá? Oba hoši jsou kováři a zámečníci. Mohli by si ve

tů, zvítězil ten, jenž ve dvou hodinách zakokrhal 840 krat.

Vepř se 42 medailemi.

Patří pěstiteli v hrabství Yorkshire (Anglie) a na všech výstavách hospodářských sklízí první ceny a nyní cestuje na výstavy do Afriky, Australie a Kanady, kde jeho cesta kolem světa skončí. Ne snad, že by šel na porážku. Ale bude žít ve své otčině na zaslouženém odpočinku.

Jak se dožiti stodesíti let!

V Sant-Louisu krátce před svými stojedenáctými narozeninami zemřela lákařka dr. Marie Charlotta Degoliére-Davenportová. Ve věku patnácti let Marie Charlotta se provdala za ruského prince, který o dva roky později byl zabit v souboji. V Petrohradě se zanedlouho poté provdala za Francouze Degoliéra, jehož obdařila jedenácti dětmi. Ale její druhý manžel zemřel rovněž tragicky, byv zastřelen na honu. Marie Charlotta odejela potom do Paříže, kde vystudovala medicinu a kde po dvanáct let také provozovala lékařskou praksi. Jako osmašedesátiletá dáma se zamilovala do dvaadvacetiletého Američana Davenporta, za kterého se také provdala a započala vyučovati tělocviku. To jí však nikterak nebránilo, aby až do své smrti nekouřila tři balíčky cigaret denně!

Z chmelného trhu.

Chmel.

Žatec, dne 8. května 1936.

V prošlém týdnu trval zájem o žatecké chmele nezměněně dále. Kupováno jak na venkově tak na trhu převážně pro cizinu a menší položky pro domácí potřebu. Vzhledem k zdrženlivosti vlastníků chmele byl týdenní obrat menší než v předcházejícím týdnu. Při pevné tendenci pohybuje se záznam žateckého chmele od Kč. 1.150. — do 1.250. — za 50 kg. při čemž nejvyšší cena byla placena v několika případech.

Veřejná známkovna chmele v Žatci ověřila a vyexpedovala dodnes 40.003 žoků v čisté váze 91.111 cel. centů á 50 kg. žateckého chmele 1935.

První práce na chmelnicích jsou skončeny. Ze škůdců vyskytuje se místy dosti silně dřepčík, jenž je různými prostředky potírán. Také nosatci se vyskytují.

Český odbor Jednoty chmelařské v Žatci.

CENY OBILÍ.

Záznam 16.V. soukromého obchodu— zač kupuje.

Žito	zl.	2.00	za 1 pud (16.38 kg)
Pšenice	„	3.45	„
Ječmen	„	1.95	„
Oves	„	1.95	„
Hrečka	„	.—	„
Proso	„	.—	„
Řepák	„	6.50	„
Hrách	„	.—	„
Fasole	„	3.—	„
Mák	„	9.00	
Jetel	„	130—160.00	za 100 kg.

Celé Volyni jsou známa
nejchutnější piva
z parostrojního pivovaru

V. ZEMANA v Lucku.

Specialita pivovaru
— „SAKURA“. —

Doporučuj všude
tohoto českého podniku
znamenitý mok.

Inserujte u nás!!!

Všichni kupujeme u firmy **G. VUGMEJSTER,** Rovno. ul. 3. Maje 129., poněvadž všechny větší textilní továrny zřídily u firmy G. Vugmejster své komisní sklady a jmenovitě:

1) Továrna soukenného zboží F. Rabinowitz & Synové — Bělsko.
2) Továrna soukenného zboží H. Landsberg, Akc. Sp.
3) Továrna výrobků hedvábných Akc. Sp. Klinge & Schulz.
4) Továrna vlněného a kamgarového zboží P. Gerszowski & Sp.
5) Továrna plyše Teodor Finster.

Na skladě stále obrovský výběr nejnovějších výrobků těchto továren a rovněž výrobků žirardovských závodů jako: plátna lněná a bavlněná, brezenty a j.

Ceny tovární — bez smlouvání!

Vlněné látky na paleta a mužské úbory od 5 zl. za metr.

Mimo toho na skladě G. Vugmejstra je stálý výběr kožešin a hotových kožešinových palet francouzských façon, a to: pižmovcových, fokových, hříběčích, teletinových, krtkových, murmlových a j.

Ceny nejnižší!

NEKUPUJTE, POKUD JSTE SE NEINFORMOVAL U NÁS a nechybíte!

Czeska Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa w Równem

(ČESKÉ HOSPODÁŘSKÉ DRUŽSTVO v ROVNĚ) ul. 3. Maje 149

dodá Vám levné a na výhodných podmínkách:

Semena: buráková, mrkev krmná a lucen —

Hnojiva umělá:

Kainit, sůl draselnou, Kalimag výroby akc. společn. „Eksploatacja soli potasowej“ Lwów pl. c Smolki č. 5.
Superfosfat — Zjednoczenie Fabryk Superfosfatowych w Polsce, Warszawa Kredytowa 4
Dusikatá hnojiva a supertomasina výroby stát. továren dusikatých látek w Mościcach i Chorzowie.

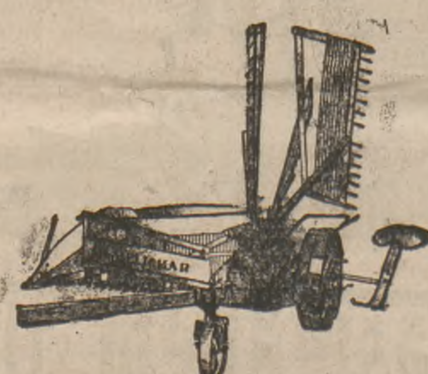
Hospodářské stroje:

Pluhy, kultivátory, orig. „BÄCHER“. a také UNIA dříve „WIENTZKI“, kruhadla orig. „BOREK“.
Triery „PFÖNIX“. Čisticí mlýnky orig. „EXNER — KAUB“.
Secí stroje lžičkové a trýbkové různých velikostí i kombinované, výrobek světoznámých továren

Melichar—Umrath i Ska.

Lwów, Grodecka 61.

a také ŽACÍ STROJE s olejovou lázní neb obyčejné.

SOUČÁSTKY K ŽACÍM STROJŮM: DEERYNG, MAC-CORMICK, MELICHAR A JINÝM.

Sklady: Rovno, ul. 3-go Maja 149; Kvasilov, u p. V. Červenky; Volkov, u p. V. Mráčka. Zdolbunov, u pp. Jar. Otmara a V. Kloučka; Luck, ul. Piłsudskiego 65. Dům V. Zemana.

Adresa redakce a administrace: Kwasilów na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně“ spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 5 zl. ročně více. Cena inserátu: vel. 1/16 zadních stránek 6 zl. za jednou. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.